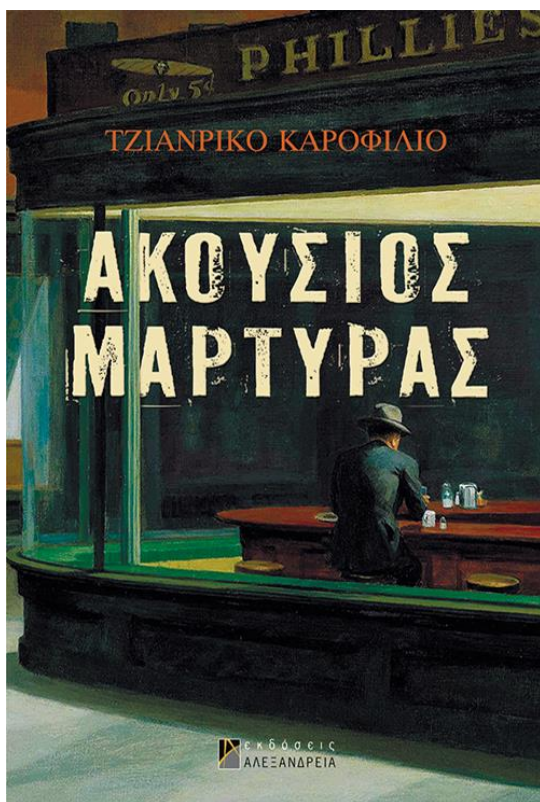

-ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ-

Αμελί Νοτόμπ

ΘΕΡΜΟΜΕΤΡΟ

Μετάφραση: Σοφία Διονυσοπούλου

ISBN: 960-221-184-9, σχ. 21x14, σελ. 182, α' έκδοση 1999, τιμή 11,00 € (χωρίς ΦΠΑ)

*Ακούσατε ποτέ να μιλούν για ένα πλάσμα τόσο φρικτό στην όψη
που θα 'πρεπε να το προστατεύει κανείς από την ίδια του την αντανάκλαση;*

Η νεαρή νοσοκόμα δεν ήξερε τι θα συναντήσει στο ερημικό νησί του Καπετάνιου, όπου δέχτηκε να προσφέρει τις υπηρεσίες της. «Ασθενής» δεν είναι τελικά ο ίδιος ο φιλήδονος γέρος, αλλά η μικρή προστατευόμενη του, που ζει έγκλειστη με τη θέλησή της σε μια παράξενη έπαυλη χωρίς καθρέφτες.

Για ποιο λόγο; αναρωτιέται η νοσοκόμα. Και γιατί της απαγορεύεται να μιλήσει γι' αυτό επί ποινή θανάτου; Σαν θηλυκός Ερμής, θα επιστρατεύσει όλη την τέχνη του αγγελιαφόρου θεού για να εξιχνιάσει το μυστήριο, να κερδίσει την καρδιά της κοπέλας και να της μεταφέρει σιωπηλά το απίστευτο μήνυμα.

Μόνο που η αντίδραση δεν θα είναι αυτή που περιμένει. Γιατί τα πράγματα δεν έχουν ποτέ μόνο μία όψη.

Ένα νησί. Ένας ηλικιωμένος άνδρας και μια νέα γυναίκα ζουν εκεί προστατευμένοι από κάθε αντανάκλαση. Μια νοσοκόμα έρχεται να φροντίσει την κοπέλα. Καθώς σχέσεις όλο και πιο οικείες αναπτύσσονται μεταξύ τους, η νοσοκόμα ανακαλύπτει τα στοιχεία ενός μυστηρίου και ενός δράματος τα οποία συνδέονται με τον παράξενο νόμο που ο γέρος επιβάλλει στο νησί.

Τυφλός έρωτας, εξαπάτηση, καταναγκασμός, συνηγορία, διπλό παιχνίδι γύρω από την ομορφιά και τη φρίκη – η Amélie Nothomb παίζει με μπρίο σ' όλη τη γκάμα των μοιραίων παθών, βυθίζοντας τον αδυσώπητο κόσμο της σε μια ατμόσφαιρα γοτθικής παρωδίας και μαύρου ρομαντισμού. Όπλα της, η ευρηματική πλοκή, το φαρμακερό χιούμορ, η τέχνη της αναμέτρησης και του καυστικού διαλόγου: μ' άλλα λόγια, ένα συναρπαστικό προσωπικό στυλ, στο οποίο κοινό και κριτικοί αναγνώρισαν μια συγγραφέα πέρα από τα κοινά μέτρα.

«Η Amélie Nothomb προσθέτει λοιπόν έναν έβδομο τόμο στη στοίβα των βιβλίων που αφιερώνει, χρόνο με το χρόνο και με αδιάλειπτη κανονικότητα, σε μια δική της λατρεία των γραμμάτων... Υιοθετεί ολόψυχα το ύφος της αχαλίνωτης μυθοπλασίας, χρησιμοποιώντας όλα τα συνήθη εξαρτήματα (τον μυστηριώδη πύργο στο έρημο νησί, το δράκο που κατασπαράσσει νεαρές παρθένες, την ωραία που δεν γνωρίζει τον εαυτό της επειδή οι καθρέφτες έχουν απαγορευτεί στο περιβάλλον της, την αυστηρή και θαρραλέα γυναίκα που καταλήγει να κλέψει την καρδιά του αντικειμένου της αγάπης της), για να μας προσφέρει καμιά διακοσαριά ευκολοδιάβαστες σελίδες, όπου η ειρωνεία είναι αρκετά αισθητή ώστε να είμαστε σίγουροι πως η συγγραφέας δεν έχει πιαστεί κορόιδο περισσότερο απ' ό,τι εμείς σ' αυτό που μας διηγείται... Η Nothomb ταυτίζεται με την ωραία αφηγήτρια, που οφείλει τη σωτηρία της στον οίστρο και την επινοητικότητά της. Διαθέτει αναμφίβολα και τα δύο, καθώς και την ήρεμη προκλητικότητα που συνίσταται στο να επαναλαμβάνει τις έμμονες ιδέες της, ή μάλλον να προτείνει νέες παραλλαγές στα θέματα που την κατατρύχουν... Η Nothomb είναι διεστραμμένη με την ευγενή σημασία του όρου, πράγμα που σημαίνει ότι η αθωότητά της είναι μια τεχνοτροπία κι ότι η ίδια ορίζει τις αρχές και τις χρήσεις της. Έχει φτάσει δε να τις επιβάλλει σ' ένα ολοένα μεγαλύτερο κοινό, τόσο στα γαλλικά όσο και σε μετάφραση, το οποίο τέρπεται από την ασίγαστη αφηγηματική της υπερδιέγερση...»

Jacques de Decker, *Le Soir*

«... Ένα μυθιστόρημα γεμάτο ένταση, φαρμακερό χιούμορ, ευρηματική πλοκή και, αν μη τι άλλο, απροσδόκητο τέλος. Η γραφή της συγγραφέως είναι άμεση, λιτή, φορτισμένη με τη δύναμη της πρόκλησης και της εναντιότητας. Έχει διακριθεί πολλές φορές στο λογοτεχνικό χώρο και χαρακτηρίστηκε από τον ξένο τύπο ως “βιολογικό ρολόι της λογοτεχνίας”. Στο θερμομέτρο γράφει για τον τυφλό έρωτα, την εξαπάτηση και τον εξαναγκασμό. Για την ομορφιά και τη φρίκη...»

Νατάσα Ξαρχάκου

«Το πρόσωπο που μας παρουσιάζεται είναι εμπνευσμένο. Σαν να μην της αρκεί να φροντίζει το στυλ και την πλοκή των έργων της, η Nothomb δεν περιφρονεί την εικόνα της. Συχνά καλυμμένη με ένα γιγαντιαίο καπέλο Πομπίλιο, από το οποίο, ως δια μαγείας ή απλώς χάρη στο ταλέντο της, βγάζει κάθε χρόνο, όχι έναν λαγό, αλλά ένα καινούργιο βιβλίο, είναι κατά κάποιο τρόπο το τρομερό παιδί των βελγικών γραμμάτων. Όπως ακριβώς η Σαγκάν πριν από αρκετό καιρό, ξέρει να γοητεύει τα μαζικά μέσα ενώ ταυτόχρονα ικανοποιεί τους αναγνώστες. Το στυλ Nothomb ξεχειλίζει πολύ πέρα από τα βιβλία της και τη συνοδεύει ως και στην παραμικρή της εκδήλωση... Η Nothomb είναι ολοφάνερα μια συγγραφέας του σήμερα. Μέσα στην επικοινωνιακή καταιγίδα των μαζικών μέσων όπου όλα συγχέονται σ' ένα τεράστιο πανδαιμόνιο, έχει καταλάβει πως, μολονότι η λογοτεχνία γράφεται στα βιβλία, έργο για το οποίο τρέφει πολύ σεβασμό ώστε να το παραμελήσει, πρέπει επίσης, προκειμένου να επιβιώσει, να τολμήσει να βγει από τη φωλιά της –εκεί όπου πολύ συχνά κλείνονται ορισμένοι θεωρώντας ότι ο κόσμος και οι άλλοι δεν είναι στο ύψος τους– και να συμμετάσχει σ' αυτή τη συλλογική κίνηση. Αν εκείνοι που δεν θέλουν να ανακατέψουν τη λογοτεχνία με όλα αυτά κινδυνεύουν να την πνίξουν αποστερώντας την από αναγνώστες, η Nothomb άνοιξε τουλάχιστον τις πόρτες και τα παράθυρα του “αναγνωστηρίου” για να το αερίσει... Γι' αυτό, της βγάζουμε το καπέλο. Χάρη σ' αυτήν, το νέο κύμα σίγουρα δεν έχει μείνει με κομμένη την ανάσα!»

Stephane Lambert, *Les Rencontres du mercredi*

(Αποσπάσματα από συζήτηση με τον Στεφάν Λαμπέρ στο πλαίσιο των λογοτεχνικών συναντήσεων

Les rencontres du mercredi, 19-8-1998)

Αν το πρώτο μου δημοσιευμένο μυθιστόρημα (Η υγιεινή του δολοφόνου, [υπό έκδοση στα ελληνικά]) γνώρισε κάποια επιτυχία, είναι επειδή απέτυχα προηγουμένως σε άλλα δέκα. Ήταν ένα καταπληκτικό σχολείο συγγραφής... Πρόκειται για έργα της νεότητας. Συγκινούμαι καμιά φορά όταν τα κοιτάζω. Σίγουρα μπορεί να δει κανείς αυτά τα χειρόγραφα μέσα στα βιβλία που έχω γράψει. Ξέρετε, έχω ξεκινήσει το τριακοστό πέμπτο, και μη φανταστείτε βέβαια πως θα τα εμφανίσω όλα. Η τεράστια πλειονότητα αυτών που γράφω θα παραμείνει μυστική...

... Συμβαίνει να σκέφτομαι πάντα υπό μορφή διαλόγων. Χωρίς διάλογο δεν μπορώ να σκεφτώ. Είναι μια μέθοδος στοχασμού που μου είναι απαραίτητη. Δεν έχω βρει άλλο τρόπο για να προχωράω μια ιδέα. Είναι συναρπαστικό να γράφεις έτσι, είναι σαν ένα παιχνίδι σκακιού, υπό την προϋπόθεση ότι ο διάλογος είναι πετυχημένος. Αποτυχημένος είναι ο διάλογος όπου ο ένας από τους δύο είναι ηλίθιος ή γελοίος, κι αυτό δεν έχει κανένα ενδιαφέρον. Χρειάζεται να είναι και οι δύο ενδιαφέροντες... Πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός γιατί είναι πολύ εύκολο να χάσεις το μούσουλα. Πρέπει να κρατάς καλά το νήμα, είναι μια άσκηση που μοιάζει με σχοινοβασία... Αυτό που είναι υπέροχο στο διάλογο είναι ότι μπορείς να μη διαλέξεις, κι αυτό σου επιτρέπει να ξεφεύγεις τελικά, να λες τα πάντα και το αντίθετό τους. Ο αναγνώστης μπορεί να νομίζει ότι ο συγγραφέας βρίσκεται από τη μεριά του καλού, αλλά αυτό δεν είναι σίγουρο...

... Η γλώσσα είναι ένα απίστευτο εργαλείο δύναμης απέναντι στον κόσμο. Όποιος κατέχει τη δύναμη της γλώσσας, κατέχει τη δύναμη καθ' εαυτήν. Όποιος μπορεί να ονομάζει τα πράγματα, έχει μια δύναμη που ούτε τη φαντάζεται. Και είναι πολύ τρομακτικό, όταν γράφεις, να συνειδητοποιείς τη δύναμη που έχεις με τις λέξεις, σου προκαλεί έναν κάποιο φόβο... Όποιος καταφέρνει να δώσει νόημα σ' αυτό που ζούμε καθημερινά και από το οποίο δεν καταλαβαίνουμε τίποτα, έχει δύναμη... Βέβαια, οι λέξεις έχουν και τεράστια μειονεκτήματα. Είναι ένα εργαλείο πολύ δυσπροσάρμοστο. Γι' αυτό και το γράψιμο είναι συναρπαστικό, οι λέξεις σε προδίδουν όλη την ώρα...

... Ο πειρασμός του αποτρόπαιου προσιδιάζει στην παιδική ηλικία, αλλά μου έχει μείνει κάτι απ' αυτόν... Όταν μεγαλώνει κανείς, δεν γίνεται λιγότερο κακός, αρχίζει όμως να ψεύδεται. Μεταμφιέζει τη σκληρότητά του πίσω από τους καλούς τρόπους... Το να είσαι μεγάλος σημαίνει ότι είσαι όλο και λιγότερο. Εγώ το ένιωσα πολύ καλά στην εφηβεία μου, ένιωσα μια απώλεια, μια απώλεια του είναι... Δεν είναι σύμπτωση ότι άρχισα να γράφω στα δεκαεπτά μου. Φαντάζομαι ότι ήταν ένας άλλος τρόπος για να συνεχίσω να είμαι παιδί, να ξανακατακτήσω την ελευθερία, το παιχνίδι... Είναι πράγματι ωραίο επάγγελμα, αυτό του συγγραφέα. Γράφω τέσσερις ώρες τη μέρα. Αυτό σημαίνει ότι για τέσσερις ώρες τη μέρα είμαι ένα παιδί, έστω κι αν αυτό που γράφω δεν έχει τίποτα το παιδικό. Ξαναγεννιέται η δύναμη της παιδικής ηλικίας, η απόλυτη ελευθερία και η έννοια του παιχνιδιού, από τη στιγμή που έχω ένα στυλό στο χέρι... Ό,τι ζει κανείς κατά την παιδική ηλικία, συμπεριλαμβανομένου του έρωτα, είναι πολύ πιο δυνατό γιατί τότε δεν προστατεύει καθόλου τον εαυτό του. Όταν γίνεται ενήλικος μαθαίνει να προστατεύεται. Αυτό σημαίνει ότι υποφέρει λιγότερο, αλλά επίσης ότι ευχαρισιάζεται λιγότερο...

... Το αγαπημένο μου λογοτεχνικό πρόσωπο είναι ο Δον Κιχώτης. Απ' όλους τους μυθικούς ήρωες που υπάρχουν, αυτός είναι ο πιο αναγκαίος. Τον έχουν παρουσιάσει πολλές φορές ως γελοίο πρόσωπο. Για μένα είναι το ίδιο το σύμβολο της τιμής. Βέβαια, αν νομίζουμε πως η τιμή είναι γελοία...

Ο Δον Κιχώτης είναι εκείνος που ξεκινάει χαμένος, αλλά ξεκινάει παρ' όλο αυτό. Πιστεύω ότι αυτό είναι ένα ιδανικό για κάθε εποχή, ιδίως για τη δική μας... Ο Θερβάντες έφερε επανάσταση στη λογοτεχνία επειδή την αντιμετώπισε με ειρωνεία. Κι αυτό μου αρέσει.